ἔκαναν νὰ φαίνεται γέρος... Ὡστόσο, φοροῦσε τὴν ἐπίσημη στολή του καὶ στὸ χέρι κρατοῦσε ἕνα μεταξωτὸ μαντῆλι, μὲ τὸ ὁποῖο σκούπιζε κάθε τόσο τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του...

Ξαφνικὰ σήκωσε τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ φώναξε :

—Εἶμαι ἀθῶος ! Τὸ ὁρκίζομαι στὸν Τίμιο Σταυρό !... Παιδιά μου, ἀγαπημένα μου παιδάκια !... Τί θὰ γίνουν χωρὶς ἐμένα ;... Τί θὰ γίνῃ ὁ γυιός μου ; Ποιὸς θὰ τὸν μάθῃ νὰ γίνῃ καλὸς στρατιωτικός, καλὸς ὑπήκοος τοῦ βασιλέως !...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πλησίασε τὸν Ἔγμοντ ὁ ἱερεὺς καὶ τοῦ εἶπε μερικὰ λόγια παραμυθίας. Τὸ πρόσωπο τοῦ μελλοθανάτου πλημμύρισε δάκρυα. Φίλησε τὸ σταυρό, ποὺ τοῦ πρότεινε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑψίστου, προσευχήθηκε λίγο καὶ ὕστερα γονάτισε, σκύβοντας μόνος του τὸ κεφάλι του κάτω ἀπ' τὸ τσεκοῦρι τοῦ δημίου.

—Κύριε, δέξου τὴν ἁμαρτωλή μου ψυχή !... ἦσαν τὰ τελευταῖα του λόγια.

Ὁ δήμιος σήκωσε τὸν μπαλντᾶ του καὶ τὸν ἄφησε νὰ πέση μὲ δύναμι. Καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Ἔγμοντ κυλίστηκε λίγα βήματα παραπέρα... Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παριστάμενους στὴν ἐκτέλεσι ἀνέβηκαν τότε στὴν ἐξέδρα κι' ἔβαψαν τὸ μαντῆλι τους στὸ ἀχνιστὸ αἷμα τοῦ κόμητος...

Σὲ λίγο ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Μονμορανσύ. Οἱ στρατιῶται ὅμως ἀνέβασαν στὸ ἰκρίωμα ἕνα ἠθικὸ ἐρείπιο, ἕνα ζωντανὸ πτῶμα, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν εἶχε συναίσθησι τί γινόταν γύρω του...

Τὰ κεφάλια τῶν δύο καταδίκων καρφώθηκαν κατόπιν σὲ ψηλὰ κοντάρια κι' ἔμειναν ἐκτεθειμένα στὴν πλατεῖα τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς ὡς τὴ δύσι τοῦ ἡλίου...

* * *

Ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ὁ δοὺξ τῆς Ἄλβας ἔγραφε στὸν βασιλέα τῆς Ἱσπανίας :

«Ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ ἐκτελεσθέντος κόμητος Ἔγμοντ ἔπεσαν σ' ἀπεγίραπτη δυστυχία... Μένουν σὲ μιὰ τρώγλη, σὲ μιὰ λαϊκὴ συνοικία τῶν Βρυξελλῶν, καὶ κοιμοῦνται συχνὰ χωρὶς νὰ βάλουν τίποτα στὸ στόμα τους...».

Ὁ Φίλιππος συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν τραγωδία αὐτή. Καὶ διέταξε τὸν δοῦκα νὰ φροντίση νὰ βάλη τὴν πριγκήπισσα ντὲ Κλὲβ καὶ τὶς κόρες της σ' ἕνα μοναστῆρι καὶ νὰ δώση συγχρόνως ἕνα βαθμὸ στὸ γυιὸ τοῦ Ἔγμοντ...

Ὁ κόμης Ἔγμοντ πέθανε τυραννισμένος ἀπὸ τὴν ἔγνοια τῶν παιδιῶν του. Μὰ ὁ γυιός του δὲν ἔδειξε τὸν παραμικρὸ σεβασμὸ στὴ μνήμη τοῦ πατέρα του. Κάθε φορὰ ποὺ γινόταν μπροστά του λόγος γιὰ τὸν Ἔγμοντ, ἔλεγε μ' ὀργή :

—Μὴ μοῦ μιλᾶτε γι' αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸ προδότη ! Ἦταν ἄξιος τῆς τιμωρίας ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν !...

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ Ο Ρ. ΚΙΠΛΙΓΚ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ

Τελευταῖα γιορτάστηκε στὸ Λονδῖνο μὲ μεγάλη ἐπισημότητα ἡ 68η ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τοῦ διασήμου Ἄγγλου ποιητοῦ Ρύντυαρντ Κίπλιγκ, τοῦ «Ἀποστόλου τοῦ Βρεττανικοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ» καὶ τοῦ «διαφνοστεφοῦς ποιητοῦ τῆς Ἀγγλικῆς βασιλικῆς Αὐλῆς». Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἡ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου δημοσιεύουν ἄγνωστα.χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα, ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴ δρᾶσι τοῦ μεγάλου λογοτέχνου.

Ὁ Κίπλιγκ ἄρχισε τὸ στάδιό του στὴν Ἀμερικὴ ὡς ἐπίσημος....νεκρολόγος τῆς ἐφημερίδος «Τὸ Βῆμα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου». Ἐπὶ κάμποσους μῆνες δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ τρέχῃ ἀπὸ νεκροταφεῖο σὲ νεκροταφεῖο καὶ νὰ περιγράφῃ ὕστερα τὶς κηδεῖες τῶν ἐπισήμων προσώπων ! Μιὰ ἡέρα, μάλιστα, ἀναγκάστηκε νὰ κάνη καὶ τὴ νεκρολογία τοῦ εἰδικοῦ συντάκτου τῆς ἐφημερίδος, ὁ ὁποῖος περιέγραφε στὸ φύλλο τὶς κοκκορομαχίες, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα σπορ καὶ τυχερὰ παιχνίδια συγχρόνως τῶν Ἀμεριχανῶν. Ὁ ἀρχισυντάκτης ἀνέθεσε τότε τὰ καθήκοντα αὐτὰ στὸν Κίπλιγκ. Ἡ περιγραφὴ τοῦ νεαροῦ δημοσιογράφου ἀπὸ τὴν πρώτη κοκκορομαχία ποὺ παρακολούθησε ἦταν τόσο ἐπιτυχημένη, ὥστε ἡ διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀξία του, τὸν ἔβαλε νὰ γράψη καὶ διηγήματα... Κι' ἔτσι ἄρχισε ὁ Κίπλιγκ τὸ λαμπρὸ φιλολογικό του στάδιο !

—ΜΕΓΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΜΙΑΣ ΦΙΛΗΣ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ Ζ'.

Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ἐδουάρδος Ζ' τῆς Ἀγγλίας ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, περνοῦσε τοὺς περισσότερους μῆνες τὸ χρόνο στὸ ἐξωτερικό. Κάποτε, παρακολουθοῦντας μιὰ θεατρικὴ παράστασι στὴ Βουδαπέστη, πρόσεξε ἰδιαιτέρως μιὰ μικρὴ χορεύτρια. Τὰ βλέμματα ποὺ τῆς ἔριχνε ἦσαν τόσο ἐκφραστικά, ὥστε ἐκείνη, θέλοντας νὰ δείξη πόσο τὴν κολάκευε καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε ἡ πριγκηπικὴ αὐτὴ προτίμησις, τοῦ πέταξε στὸ θεωρεῖο τοῦ ἕνα μικρὸ μπουκέτο, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι. Ἡ χειρονομία αὐτὴ στάθηκε ἡ ἀρχὴ ἑνὸς τριψεροῦ, ἀλλ' ἐφήμερου εἰδυλλίου, μεταξὺ τῆς "Ἀννας Λουχάζι—ἔτσι λεγόταν ἡ χορεύτρια—καὶ τοῦ Ἐδουάρδου. Μὰ ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔγινε βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, δὲν λησμόνησε τὴ μικρὴ χορεύτρια τῆς Βουδαπέστης...Κάθε χρόνο, τὴν ἐπέτειο ἀκριβῶς τῆς πρώτης συναντήσεώς τους, ἕνας τζέντλεμαν παρουσιαζόταν στὴν "Ἀννα Λουχάζι καὶ τῆς ἔδινε ἐκ μέρους τοῦ Ἐδουάρδου ἕνα ὧρο, συνοδευόμενο ἀπὸ ἕνα τσέκ.

"Οταν πέθανε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἡ χορεύτρια ἦταν πειὰ πλούσια. Μὰ ἦρθε ὁ πόλεμος καὶ διάφορα ἀτυχήματα... Καὶ ἡ "Ἀννα Λουχάζι πέθανε, ζητιάνα πειά, σ' ἕνα νυχτερινὸ ἄσυλο τῆς Βουδαπέστης...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μετὰ τὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία, τὸ φεκὸρ τῶν ἀθλητοπαίδων τὸ ἔχει ἡ Ἀργεντινή.

—Χιλιάδες παιδιὰ ἀθλητεύουν στοὺς δρόμους της, φευγάτα ἀπὸ τὸ σπίτι τους ἢ παρατημένα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους.

—Οἱ Γάλλοι ἀθληταὶ καθιέρωσαν δική τους ἐθνικὴ νικητήριο κραυγή.

—Οἱ Ἄγγλοι, ὅταν μιὰ ὁμάς νικάει τὴν ἀντίπαλό της σ' ἕνα ἀγώνισμα, φωνάζουν : «Χίπ, χίπ, χίπ, οὔρρα !»

—Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν τὸ : «Χόχ, χόχ, χόχ, οὔρρα !»

—Γιὰ τοὺς φασίστας Ἰταλοὺς ὁ Ντ' Ἀννούντσιο καθιέρωσε τὸ : «Ἔγια, ἔγια, ἀλλαλά !».

—Καὶ οἱ Γάλοι λοιπὸν θὰ φωνάζουν στὸ ἑξῆς : «Κό, κό, κοριχό !», κατ' ἀπομίμησιν τοῦ λαλήματος τοῦ ἀλέκτορος, ποὺ εἶνε τὸ σύμβολο τῆς Γαλλίας.

—Στὴν Ἰταλία ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ 713.539 ἀθληταὶ καὶ φίλαθλοι, γραμμένοι σὲ διάφορα σωματεῖα.

—Ἐξ αὐτῶν 359.000 εἶνε σκοπευταί, 60.000 παίκται τοῦ φοὺτ-μπώλ, 10.000 ἀθληταί, 25.000 θιασῶται τῶν χειμερινῶν σπόρ, 38.000 ποδηλατισταὶ καὶ 62.501 ὀρειβάται ἀλπινισταί.

—Ἡ ἔκθεσις τοῦ Σικάγου, ποὺ ἄνοιξε μὲ τὸν τίτλο «Ἔκθεσις τοῦ Αἰῶνος τῆς Προόδου», ἐσημείωσε φεκὸρ ἐπισκεπτῶν καὶ εἰσπράξεων.

—Τὴν ἐπεσκέφθησαν 22.320.456 πρόσωπα καὶ ἡ εἰσπράξεις της ἀνῆλθον εἰς 37.270.526 δολλάρια !...

—Στὴν Ἀμερικὴ ἡ ἐπιβατικὴ ἀεροπορία ἔχει σημειώσει τεραστίαν ἀνάπτυξι.

—Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μάλιστα ἄρχισε καὶ ἡ συγκοινωνία μεταξὺ Νέας Ὑόρκης — Λὸς Ἄντζελες — Ἁγίου Φραγκίσκου, μὲ ἀεροπλάνα ταχύτητος 340.000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

—Ἔτσι τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ὡς τὰς ἀκτὰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀποστάσεως δηλαδὴ 4.900 χιλιομέτρων, θὰ γίνεται σὲ μιὰ ἡέρα, ἐνῶ τώρα μὲ τὸν σιδηρόδρομο διαρκεῖ 4 ἡμέρες καὶ 4 νύχτες.

—Κάθε ἀεροπλάνο παίρνει 14 ἐπιβάτες, ἡ δὲ καμπίνες του εἶνε πιὸ πολυτελεῖς καὶ πιὸ ἄνετες ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα βαγόνια - σαλόνια τῶν Ἀμερικανικῶν σιδηροδρόμων.

—Τὸ 1934 θὰ ὀργανωθῇ στὴ Βιέννη «Διεθνὴς Κινηματογραφικὴ Ἑβδομάς».

—Θὰ προβληθοῦν πολλὰ φίλμ καὶ θὰ βραβευθοῦν τὰ καλύτερα.

—Τῆς Ἑλλανοδίκου Ἐπιτροπῆς θὰ προεδρεύση ὁ διάσημος σκηνοθέτης τοῦ κινηματογράφου Ἔρνστ Λιοῦμπιτς.

—Στὴν Γαλλία ὁλόκληρη ὑπάρχουν, σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστική, 30.000 κωφάλαλοι.

—Ἐξ αὐτῶν 4.500 στὸ Παρίσι καὶ τὰ περίχωρα.

—Ὑπάρχουν δένδρα ἀρωματώδη, τῶν ὁποίων τὸ ξύλο μόλις βραχεῖ ἐκπέμπει δυνατὸ ἄρωμα.

—Τὴν ἰδιότητα αὐτὴν ἔχει ἰδίως ἕνα εἶδος φιλλύρας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

—Τὸ ξύλο της μάλιστα καίγεται καὶ χλωρὸ ἀκόμα, γιατί ἔχει ἄφθονες ρητινώδεις οὐσίες.

—Ὁ πρῶτος ποὺ σκέφθηκε νὰ κάμη τὸν καπνὸ μονοπώλιο τοῦ κράτους ἦταν ὁ Μέγας Ναπολέων.

—Ἐπειδὴ τὸ κράτος εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων κι' ἂν ἔβαζε νέες φορολογίες, θὰ δυσαρεστοῦσε τὸν λαό, ἐδημοσίευσε στὶς 29 Δεκεμβρίου 1810 τὸ νόμο περὶ μονοπωλήσεως τοῦ καπνοῦ ὑπὸ τοῦ κράτους.

—Γάλλοι ναυτικοὶ βεβαιώνουν πῶς συνάντησαν τὸ θρυλικὸ «φεῖδι τῆς θάλασσας», τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος καὶ τὸ σχῆμα ποικίλει ἀναλόγως τῆς φαντασίας τῶν....ἰδόντων.

—Τέτοιο φεῖδι πραγματικῶς δὲν ὑπάρχει.

—Πρόκειται περὶ θρύλου, τὸν ὁποῖον ἔφερε πρὸ ἐτῶν ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος καὶ τὸν ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα του γιὰ νὰ κάνη ἐντύπωσι.

—Πολλοὶ δὲ ναυτικοί, ποὺ ἔχουν ἀκούσει αὐτὸν τὸν θρύλο, φαντάζονται πῶς βλέπουν τὸν πελώριον «θαλάσσιον δράκοντα», ἐνῶ πρόκειται περὶ ἐπιπλεόντων ξύλων, κυματισμῶν ἢ καὶ περὶ ψευδαισθήσεως.

—Τὸ ἀηδόνι δύσκολα ζῇ κλεισμένο στὸ κλουβί.

—Ἕνας Γάλλος ὅμως πτηνοτρόφος βρῆκε μιὰ μέθοδο, μὲ τὴν ὁποία τὸ ἀηδόνι εὔκολα συνηθίζει στὴν αἰχμαλωσία.

—Τὸ κλείνει σ' ἕνα μεγάλο κλουβί, ποὺ περιέχει μικροὺς θάμνους καὶ ἀναριχητικὰ φυτά.

—Τὸ τρέφει δὲ μὲ ἔντομα, ἀκρίδες μικρές, κάμπιες μικρές, αὐγὰ μυρμηγκιῶν καὶ χόρτα, ἰδίως μαρούλια καὶ λάχανα.

—Τὰ ἐπισκεπτήρια χρησιμοποιήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Γαλλία ἐπὶ Λουδοβίκου 14ου.

—Στὴν ἀρχὴ ἦσαν χειρόγραφα.

—Κατόπιν ἄρχισαν νὰ τυπώνουν ἐπισκεπτήρια, ἀλλὰ ὄχι ἁπλᾶ, σὰν τὰ σημερινά.

—Ἦσαν στολισμένα μὲ ὡραιότατες εἰκόνες, καμωμένες ἀπὸ τοὺς καλύτερους ζωγράφους τῆς ἐποχῆς καὶ ἀνάλογες μὲ τὴν ἰδιότητα καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κατόχου των.

—Ἕνας ἀρχαιολόγος, παραδείγματος χάριν, εἶχε γράψει στὸ ἐπισκεπτήριό του τ' ὄνομά του πάνω σὲ ἐρείπια ἀρχαιοτήτων.

—Μιὰ ὡραία κυρία εἶχε ἐπισκεπτήρια, ποὺ παρίσταναν ἕναν ἀετιδέα νὰ γράφη τ' ὄνομά της, κ. ο. κ.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ